

הרב
507
167

ומנחה והקליב כל קרבנות שבתורה שנאמר ובחי
 אלהים רוח נשברה. אמר רבי אבא גר יודן כל
 שפסל בבהמה הכשיר באדם ע"כ. ופירוש זה כי
 מי שיש לו לב נשבר ונדכה דבר זה נחשב כאלו
 מקריב עצמו אל הש"י שהרי זוכה רוחו ונשמתו.
 ולכך אמר דוד אם אתה מקבלני בתשובה מובטח
 אני שיעמוד שלמה ויבנה בהמ"ק ומקריב כל
 הקרבנות. מפני שיצא שלמה מן דוד שהיה מקריב
 עצמו בתשובה אל הש"י, ולכך אם אתה תקבלני
 בתשובה אשר התשובה הוא שמקריב עצמו אל
 הש"י יצא ממני בן שהוא יבנה בית המקדש
 להקריב כל הקרבנות. ואחר סבר כי האדם עצמו
 נחשב כמו מקדש שהאדם הוא כמו בית נחשב
 ואם האדם הוא קדוש נחשב האדם בהמ"ק קדוש.
 ואם חטא טמא כיהמ"ק הוה. ולפיכך החוטא
 שטמא בית המקדש שהוא האדם וחוזר בתשובה
 כאלו בנה ביהמ"ק מחדש והקריב קרבן. ובלא
 זה גם כן אמרו גדולי גמורי רוח לפני השם ית'
 כמו שמבואר בנתיב הענוה שנחשב כאלו הקריב
 קרבן רק שאין נחשב כאלו בנה בהמ"ק. רק
 החוטא שטמא ובטל בהמ"ק נחשב תשובתו כאלו
 חזר ובנה אותו והקריב קרבן בתוכו הוא נמיכת
 הרוח שיש לכל בעל תשובה:

ועשה לכך הוא שואל חכם אחד מה יעשה. והוא
 משיב כי דבר זה אינו כבודו של מלך ואין
 להשיב לו הכלי כך. ואדם זה לא ידע מה יעשה
 ויאמר כי באולי זה לא ידע הנהגת מלך זה אלך
 ואשאל אחד מקרובי המלכות שהם מכירים את
 המלך. וכאשר הוא שואל אותו משיב לו כי אני
 מכיר את המלך גדולתו ורוממותו אין ראוי להביא
 כלי זה לפניו ולכך אמר כי יש לאבדו לגמרי.
 והנה לא ידע מה יעשה ולכך אומר אלך אל
 האומן שתקן את הכלי אולי ימצא לו תקנה ובה
 אל האומן אמר שיש תקנה לזה הכלי אבל התקנה
 קשה גם לא לכל הקלוקלים שבו רק לאחד או
 לשניים. והנה זה אומר על כל פנים לא אוכל
 להיות גלי מזה אלך אל המלך עצמו יעשה רצונו
 מה שיעשה. והנה המלך אמר הכלי הזה שבור
 אני משתמש בו. והראשונים שלא אמרו לך כך
 מפני כבודי עשו ולא מצד הנהגתי אבל אני
 משתמש בו כך. לכך אמר כי מתחלה שאלו
 לחכמה חוטא מה עונשו מצד החכמה והיא אומרת
 החכמה מחייב אל החוטא הרע כאשר חטא אל
 המלך. ואח"כ שאלו אל הנבואה כי הנביא יודע
 ומכיר גדולת המלך וכמה גדול מעלתו. לכך
 אמרה כי מצד הזה אין ראוי אל החוטא רק
 המיתה לפי גודל חטאו שחטא למלך הוה. ואח"כ
 שאלו לתורה כי בתורה ברא הש"י את עולמו
 וכיון שבה נברא הכל יש ג"כ בתורה אחר שחטא
 ונתקלקל בריאתו יש בתורה ג"כ תקון לאדם.
 ואח"כ שאלו את הש"י בעצמו והוא אומר בכלי
 שבור אני משתמש כמו שאמרנו שכל כליו הם
 שבורים. אבל יש בזה חכמה מאוד שהחכמה
 אומרת חטאים תרדף רעה. רמזו כאן ענין בעל
 התשובה. וזה כי מצד החכמה כאשר יחטא האדם
 אין ספק כי דבר זה הוא רע. מצד החכמה לכך
 אומרת חטאים תרדף רעה כי החטא בעצמו הוא
 חסרון כמו שהוא לשון חטא כמו אנכי אחטנה
 (בראשית ל"א) והיה אני ובני שלמה חטאים
 (מלכים א' א') וכל חסרון הוא הרע ומפני שהרע
 נמשך אחר דבר שהוא חסר אומרת החכמה חטאים
 תרדף רעה. אבל הנבואה שהיא למעלה מן
 החכמה היא גוזרת דין על החוטא כי הנבואה
 היא במדת הדין ודין החוטא הוא המיתה. וזה
 משפט החוטא בודאי שהש"י גוזר עליו המיתה.

ואמר ר' אדא כל שפסול בבהמה כשר באדם.
 פירוש כי הבהמה פסול שלה כאשר יש
 מום בגופה מפני שהמום הוא תחלת אבוד הגוף
 והגוף כאשר נאבד הוא חוזר לעפר ואינו קרב
 אל הש"י. אבל באדם כאשר רוחו נשברה מפני
 חטאו, הרוח כאשר נסתלק לגמרי הוא למעלה
 כדכתיב (קהלת י"ב) והרוח תשוב אל האלהים
 ולכך עולה כאשר נשבר גם כן. ודבר זה
 הוא הקרבה לשמים. ולכך ובחי אלהים רוח
 נשברה לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. ומה
 שאמר כי כלי תשמישו של הש"י כלים שבורים
 מפני כי אל הש"י היא הענוה. שהמדה הנאת הוא
 מדת הפשיטות ולכך כליו של השם יתב' שבורים.
 כי השבור הוא הפשיטות כאשר אין לו שם כלי
 כלל ובשביל כך משתמש השם ית' בכלים
 שבורים. ולכך הש"י אומר יעשה תשובה ויתכפר.
 והנה מה שאמרה החכמה והנבואה. משל אל מלך
 כשר ודם שנתן לאחד כלי לשמור והכלי נשבר
 והוא מצטער על זה מאימת המלך ולא ידע מה

